

Deniz Baran | Haberiyyat

“İyi ki geldin geçen hafta.” dedi gözü yaşlara boğulmuş ablamız. Dünya Bülteni’ndeyken her ziyaretimde Akif (Emre) abiyle bana çaylar, kahveler ikram eden ablanın elinden çay içmek – neredeyse bir yıllık bir aranın ardından- bu sefer Haberiyyat’ın ofisinde nasip olmuştu.

“Seni gördüğüne çok sevinmişti, iyi ki gelmişsin” diye ekledi biraz daha gözyaşı dökerek. O an idrak ettim Akif abinin vefatını da gözlerim doldu...

“Haklısın abla, iyi ki gelmişim.” dedim.

Zira Akif Emre’yi son görüşüm oldu o ziyaret...

Eğer gitmeseydim, aylardır konuşup da görüşmemiş olmanın kahrını da yaşıyor olacaktım...

***

Ani vefat haberinin ardından birbirine taban tabana zıt onlarca farklı insanın hayırla, iyilikle yad ettiği; derin üzüntü mesajları paylaştığı bir mütefekkirten, mahalledeki hemen herkesin ve hatta “mahalleden dahi olmayanların” kutup yıldızı olarak gördüğü birinden bahsediyorsak madem, eminim ki onun hakkında yazıp çizen çok olacaktır.

Fakat o yazılıp çizileceklerin hepsinden öte ben de daha yeni yeni idrak etmeye başladığım kaybımıza dair içimden geçenleri yazmak istiyorum. Çünkü ben, Akif Emre’nin “son öğrencilerinden” biriydim.

Hukuk fakültesi 3. sınıf öğrencisiyken bana kıymet verip basın dünyasına adım atmamı sağlayan iki büyüğüm vardır, işte birisi Akif Emre’dir.

Yıllarca yazılarını okuduğum bir “bilge”yle ilk oturuşum hâlâ aklımda. Onun bana yapacağı iş teklifinden ziyade aklımdaki “derin soruların” kaçını bu konuşmaya sıkıştırırım da Akif Emre’yi böyle karşımda yakalamışken ondan istifade ederimin peşindeydim.

Ancak ne yazık ki o fazla konuşmayı sevmiyordu.

O günden bu yana 2 yıl geçti.

Ben ise bu arada onun sessizliğinden, sessiz kaldığı yerlerden bir şeyler öğrenmem gerektiğini, sustuğu zaman bir şeyler anlatmaya başladığını öğrendim.

Belki de çok sık görüşemiyorduk ama ben onun öğrencisi oldum. Onunla oturduğum zaman anlattıklarını dinlemenin yanında sessiz kaldıklarını görmeyi becerebildiğim andan itibaren çok şey öğrendim.

Belki de çok sık görüşmüyorduk ama en kritik kararlarımı almazdan evvel onun yanında soluğu alıyordum. Kendisi farkında mıydı bilmiyorum, ailemden sonra en büyük akıl hocalarımın biriydi. Sadece karar almak için değil, vicdanım veya düşüncelerim beni gerçekten çok sıkıştırdığında da onun yanına giderdim. Misal, şu an çalıştığım gazeteye başlarken basın

dünyasına ilk ciddi adımını atmak üzereydim ve aklımdaki bin bir türlü soruyla yine ona gidip öyle karar vermiştim. Fazlaca sorulara boğulmamı, kafamda gelecek ihtimallerini bu kadar kurgulamamı da yadırgardı zaten... Bu, ondan öğrendiğim büyük bir ders oldu sonradan: Geleceğe dair bu kadar fazla kurgu yapmak insani bir şey değil. “*Git*” dedi, “*İşlerden bir iş yapacaksın, öyle gör. Senin kendi sınırların bellidir, hududun geçilince hissedersin. O zaman da gereğini yaparsın, yapmalısın. Bu kadar kafana takma...*”

Bir gazeteci yazmış ya Twitter’da, “*o kutup yıldızı gibiydi, ona bakıp ne kadar savrulduğunuzu görebilirdiniz*” diye... Benim için gerçekten de öyleydi. Hatta itiraf edeyim, kutup yıldızından da öte sanki onun yanında gidince vicdanım rahatlayacak gibi hissediyordum.

Belki de çok sık görüşemiyorduk, zaten son bir yılda biraz sessizliğe gömülmüştü. Görüşelim diyor fakat daha sonra kendisi mesajlara cevap vermiyordu.

Ben onunla çalıştım çalışalı da mesajlara cevap verme konusunda iyi olmamıştı zaten... Tekrar tekrar dürtmek gerekirdi kendisinden cevap alabilmek için.

Bir de yalnız mıydı son bir yılda sanki... Bilmiyorum, içimde öyle bir his var. Şimdilerde herkes onu yad ediyor, Allah razı olsun, aksi hayırsızlık ve vefasızlık olurdu. Ama o, Haberiyat’ı açana kadar son bir yılda hep “bakacağız, bulacağız bir iş” diyordu. Sanki dosdoğru oluşu onu yalnız mı bırakıyordu... Bilmiyorum, içimde öyle bir his var...

Gerçi onun yalnız kalmak gibi de bir derdi yoktu. Tek önemsedığı şey istikamet üzere, dosdoğru olmaktı. Dertsiz olmak gibi bir derdi de yoktu ki bu yüzden dosdoğruydu belki...

Doğrusu benim gördüğüm, beni karşısına alıp bir şeyler anlatan Akif abi (ne ilginçtir ben ona hiç abi de demedim, Akif Bey demeyi ne zaman bıraksam acaba diye düşünüyordum ama bu yazıya kısmetmiş) genelde tepkili, öfkeli ve açıkçası karamsar biriydi. Son yıllarda içine düştüğümüz hâl, onun ağzından iyimser bir şeyler duymamı güçleştiriyordu. Şimdilerde çok paylaşılan “Çürüme de umut da hep olacak” yazısının yayımlandığı sabah bu yazıyı şevkle okuyup “*bugün tam da ihtiyacım olan yazı buydu*” notuyla paylaşırken de esasen onun ağzından böyle bir iyimserliği duymak beni mutlu etmişti. Zaten o yazıdan birkaç gün önce odasında beni ağırlarken de daha önce görmediğim kadar neşeli ve şendi. Böylesi iyiydi, o karamsar ve tepkiliyken ben öyle olmadığım da kendimi dünyaya dalıp da kandırıyormuşum gibi hissediyordum...

***

Ne diyorduk? Onun yalnız kalmak gibi de bir derdi yoktu... Beni gördüğünde de asıl derdini dile getirmişti: İnsan yetiştirmek. Yetiştirdiği insanların birçoğu dönüp arkasına bakmayacak olsa dahi insan yetiştirmek. Birkaç insanın aklına bir tohum düşürse, birkaç insan ait olduğu toprakların derdini dert edinmeyi öğretebilse, birkaç insana bu modern dünyanın aldatmacalarına nasıl bir perspektifle bakabileceğini gösterse yeterdi onun için. Karşısında durmak istedi-

ği tüm ezberlerin ve illüzyonların en önemli payandalarından biri olan basın dünyasında cılız dahi olsa diri tutmak istediği soluğun adresi olacaktı Haberiya da...

O yüzden neşeliydi ve umutluydu belki. Daha yeni açtıkları güzel ofislerinde istediği çizgiyi tutturabilecek bir haber-analiz sitesini yönetiyor olmanın heyecanı vardı sanki içinde. İçine düştüğümüz kalitesizlikten kendini tefrik edecek bir mecrayı yönetecek olmanın heyecanı...

Bilmiyorum bu işe kalkışırken yanında, arkasında kaç kişi, kaç eski ahbabı vardı. Ama son kuşak öğrencileri olarak biz yanındaydık, o istediği anda onun yanında olmak bizim için şerefti çünkü. *“Deniz, daha önce beraber çalışırken yaptığın katkıları yapmanı bekleriz.”* demişti evvelsi gün yerde yatan bedenine son kez baktığım ofisinde.

“Gördüğünüz gibi epey yoğunum ama tek tük dahi olsa ben elimden geleni yapacağım, memnun olurum.” demiştim ben de. Elimde beğeneceğini düşündüğüm bir çeviri vardı, hemen yolladım ve tam tahmin ettiğim gibi çok memnun olmuştu. Siteye koydu hemen.

Ona söylemedim, upuzun bir yazı hazırlıyordum Haberiya’a vermek için, 20 sayfaya varmıştı. Ona kendimi geliştirdiğimi gösterecektim belki Dünya Bülteni’nde o ayrıldıktan sonra yazdığım yazıları takip etmemiştir diye. Sürpriz yapacaktım, *“bu çocuk tek tük dese bile katkı yapıyor, ne çalışkan çocuk”* desin diye...

Gösteremedim abi. Affet, daha bitmemişti.

Belki ağzından o övgüyü duyamadım ama bunu da kasten sessiz kaldığın yerlerden biri olarak kabul ediyorum.

Ben, bana söylediğin son şeyi hatırlayacağım o hâlde:

“Bir insanın doğruluğunu güç ile olan ilişkisi belirler.”

Bilmiyorum senin kadar dosdoğru olabilecek miyim ama... Bunu hep aklımda tutacağım.

Rabbim sana rahmet eylesin. Huzur içinde yat.